Ч. 43. Субота 24 лютого (9 марта) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланіє

Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого

(Дальше.)

Найбільша може трудність, котру в вибраню Апостолів знаходив Христос, то се, що поміж людьми найзагальнійшим блудом, *„Гордость житейская“* І. Іоан. 1, 6.

Покори ученикам Христовим всюда і все буде потреба. Покора має бути основою християньства; покора дорогою до Бога; покора совершеньством житя християньского. Без покори не буде жадної християньскої честноти, без неї не буде ласки Божої. *„І на кого возрю, глаголет Господь, токмо на кроткаго“* Іс. 66, 2.

В науці Христовій *„іже вознесеть ся смирит ся, а смиряяй ся вознесет ся“* (Мат. 23, 12. Лук. 14, 11 Лук. 18 14). *„Господь гордим противить ся, смиренним же дають благодать“* Яков. 4, 6. І Петр. 5. 5. А якжеж зможуть покірними бути, якжеж зможуть від Христа учити ся *„яко кроток есть і смирен сердцем“* (Мат. 11, 29) люде, піднесені до достоїньства сьвященьства, котрим би і ангели небесні гордили ся?

Зробить від їх праці залежним спасеніє людей! Слова своєї премудрости вложить в їх уста, чашу своєї Крови віддасть їм в руки. Убере їх в ризи свого сьвященьства, на голову їх вложить діядему свого панованя, скиптр своєї власти в руку.

Поставить їх учителями і судиями народа! Люди по всі часи будуть їм віддавати честь, по руках їх цілувати, з їх рук приймати патриярхальне благословеніє! Поставить їх жерцями своєї власної крестної жертви, і Він, Всемогучий Пан неба і землі, так зробить їх одним з собою, що розкаже людям їх слухати так, як би Себе самого. Дасть їм власть відпускати гріхи, двері неба перед людьми отвирати, ласку з неба на людий стягати. Сам себе піддасть власти, котру їм вручить, і на їх поклик з неба буде на землю сходити, щоби на їх розказ відновляти жертву Своєї смерти в сьвятих литурґіях.

Вище від всїх прочих, будуть стояти неначе між небом а землею, і руки чисті, сьвяті в небо підносячи, будуть посередниками між людьми а Богом. І якжеж устеречи їх від гордости, до котрої люди мають таку наклонність, як в покорі утвердити?

Они не будуть гордити ся марностями сего сьвіта, але дїставши достоїньство вище небес, і працю важнійшу від всіх иньших, готові власне тим гордити ся, що від Христа дістали.

В ділї однак, до котрого Христос учеників завзиває, не вистарчає анї совістність, анї дух убожества, анї покора; конечно потреба еще того, що на сьвітї найрідшим, любви готової на всяку жертву.

Спасене людий, як з пожертвованем житя, крестною смертию Христа зачало ся, так лиш пожертвованем могло стояти, і лиш пожертвоване могло науку Божу поміж людьми розширити.

За примїром учителя мусїли і ученики почувати ся до обовязку, хотяй би і житє за людий віддати, *„он по нас душу свою положи: і ми должни есмо по братії души полагати“* І. Иоан 3, 16. Мусїли бути готові подавати людям *„не точію благовіствованія божіе, но і души своя“*. І. Солун 2, 7.

„Зане і Христос пострада по нас нам оставль образ да последуем стопам его“. І. Петр. 2, 21. І сам Христос того наслїдуваня домагав ся. *„Образ бо дах вам да якоже аз сотворих вам і ви творите. Амінь, амінь, глаголю вам нїсть раб болій господа своего, ни посланник болій пославшаго его“*. Иоан. 13, 16.

Якжеж се можливим у людий природно так наклонних до самолюбія, щоби пожертвоване могло стати ся загальною честнотою цїлого стану людий; чиж не есть се наразити ся на неудачу, очікувати від людий тілько пожертвованя ся і на тім пожертвованю цїле своє дїло опирати??

Премудрий Божий орґанїзатор рода людского знайшов на те спосіб, щоби мимо тих всїх трудностий, які в природі людскій, в людских обставинах знаходив, запевнити собі в кождім поколїню якесь число людий, котрі схотять Єго справі спасеня иньших, посьвятити своє житє.

Кличе до своєї служби людий таких, котрі, о скілько будуть мати здоровий розум і серце хоть троха благородне, порозуміють, як *„люби Божія обдержит нас“* II. Кор. 5, 14, як нас, слуг Христових, пре любов Бога до працї і пожертвованя.

Дїло своє, свою орґанїзацию опирає на

МУЗИКА СВОГО РОДА

(З російского — Лугового.)

I.

В урядї всї знали, що Василь Єфимич скупий.

Але в послїдних часах став він ще скупійший. Уникав знакомих, аби їх не гостити, не курив, їв в найдешевшій гостинници. Товариші почали собі шептати, що мовчаливий Василь Єфимич починає складати гроші.

Але ті, що єго близше знали, казали, що він дуже чутливий чоловік, і що одного хорошого дня „приступить“ до него, і він або оженить ся, або зробить яку иншу дурницю. Підозрівали навіть, що він вже, як не суджену, то бодай любку має, ту малу білявку, з котрою один з товаришів бачив єго на послїднім представленю „Аїди“ на ґалєриї. Але коли один з цікавих спитав о то Василя Єфимича, боронивсь він обома руками.

— Боже борони, що вам такого? — скрикнув. — Як менї женити ся, коли я сам ледве можу вижити.

— Ну, то ваша платня буде підвисшена. Ви не чули, що виготовлює ся новий проєкт?

— О, на то ще треба довго ждати.

— Подумайте лиш, як будете мати троє дітий, дістанете цїлих двайцять пять процент додатку — жартував товариш.

— Га, пождемо — жартував Василь Єфимич і собі. Але єму нїхто не вірив, і всї були пересьвідчені, що він справді залюблений. Нїчого бо иншого не могло бути. Часом переривав Василь Єфимич свою роботу, глядів задумчиво на стїну, єго уста шептали щось, а два рази навіть глубоко зітхнув.

— Василю Єфимич, чого? — спитав при однім такім зітхненю єго бюровий сусїд Папкин.

Василь Єфимич не зараз зрозумів питане Папкина, бо змішав ся, як зловлений на горячім учинку ученик, і поглянув несьміло на товаришів. Всї видивили ся на него, одні з добродушною насьмішкою, другі без думки. Василь Яфимич ще більше змішав ся, і почервонївши, взяв ся знов за роботу.

— Але чей запросите мене на весїлє? — спитав один з товаришів.

— А мене за дружбу — крикнув другий.

Василь Єфимич усьміхав ся, і мовчав; але Папкин, з котрим він був більше заприязнений, як з другими, скористав з хвилї, коли оба лишили ся самі при столі, і спитав:

— Скажіть же менї, прошу вас, що маєте на серци. Висповідайте ся.

Василь Єфимич поглянув на него, подумав, і значучо мовчав.

Але хвильку пізнїйше сказав рішучо:

— Хочу учити ся музики.

— Музики? Чи хочете в той спосіб зловити яку суджену?

— Що Ви заєдно з тою судженою! — крикнув Василь Єфимич гнївно. — То всьо дурницї. — Я хочу просто учити ся для самого себе. Люблю музику.

— Будете учити ся у тої білявки? жартував Папкин.

— Ну, самі бачите, можна з Вами говорити? — сказав Василь Єфимич, і відвернув ся від него до своїх паперів.

— Будьтеж розумні, Василю Єфимич — вговорював єго Папкин — лишім тепер жарти. А на якім інструментї хочете учити ся?

— Не знаю — відповів Василь Єфимич, не відриваючи ся від роботи.

— Ну, але ви обидливі! Впрочім як хочете! — і Папкин також взяв ся за свою роботу. Хвильку було тихо, але Василь Єфимич, коли вже перші леди присли, не міг собі відмовити приємности, бодай заговорити о тім, що єго від тількох місяців зворушувало, так, як залюбленого тягне туга до любки.

— Нї, нї, я не гнїваю ся — обернув ся тепер сам до Папкина. — Але справді сам не знаю, який інструмент маю вибрати. Порадьте менї.

— Інструменти ріжні, один Вам подобаєсь більше, другий менше. Може фортепян?

— Нї, за дорогий. За щож я маю купити фортепян? — відповів Василь Єфимич сумно.

— Можете визичити.

— О, нї за що в сьвітї; то викинений гріш. Радше зажду, а хочу мати свій власний інструмент.

— Ну, то скрипку.

— Так, так, скрипку — крикнув Василь Єфимич живо. Єго очи горіли, ціле лице засияло. — Розумієте — скрипка, то інструмент що сьпіває — сказав зворушеним голосом, колишучи ся з вдоволенєм на кріслї. — Сьпіває і плаче.

І Василь Єфимич підняв нїби руку і за

тім, що в природї людскій єсть ще не зіпсуте, апостолів і учеників своїх ставляє в положенє таке, що хиба рідко колись знайде ся поміж ними якийсь Юда. Всім трудностям противставляє якусь прикмету, котрої всюда трохи поміж людьми знайде, а котру зможе поміж своїми учениками так могучо скріпити і піднести, що рішучо в тім станї сьвященническім знайде в кождім поколїню і совістність, і духа убожества, і духа покори, і любов повну пожертвованя.

Чим же більше скріпити і сильнійшу знайти підпору для совісти чоловіка, як віддаючи му провід совісти чужої? Єсли хто буде завсїгди мати досить совісти, щоби без мусу, а з власної волї всї обовязки свого стану щоденно сповняти, то хиба сей, котрого урядом буде совість инших провадити, котрий що дня вглядаючи в совість инших, буде їм їх обовязки опредїляти, до совістного сповненя їх заохочувати, суд і кару Божу пригадувати.

(Дальше буде.)

Вісти полїтичні.

(З Ради державної. — Замах на цїсаря Вільгельма.)

Вчерашнє засїданє палати послів було дуже коротке, і тревало ледве годину. Хід того засїданя єсть вислідом компромісу. Нїмцї не бажають собі, аби закон о горівцї був надто скоро полагоджений, бо боять ся, аби Чехи не розпочали відтак знов обструкциї. Також нинїшнє засїданє буде коротке. Заповіджено єго на 10-ту годину рано, і має бути полагоджена лише перша точка дневного порядку, т. є. окопечний вибір президиї, котра після реґуляміну, єсть в перших чотирох тижднях лише провізорична. По нинїшнім засїданю відбуде ся слїдуюче в понедїлок. На дневнім порядку стане друге читанє закона о контингентї рекрутів, котрий вчера полагоджено в войсковій комисиї. — Ві второк і в середу буде покінчене перше читанє закона о горівцї, а послїдні дни другого тиждня будуть присьвячені першому читаню закона інвестицийного.

О замаху на цїсаря Вільгельма приносять часописи такі дальші подробицї: Цїсар ранений киненим на него зелїзом в лице під правим оком. Однако рана не єсть поважна, бо цїсар в часї цїлої дальшої їзди на дворець нїчого о тім не згадував, аж на двірци звернено єго увагу на то, що має закровавлене лице. — Допустивший ся замаху, дїстав ся під конї від воза стрільців, котрі їхали за цїсарем. Публика кинула ся на виновника замаху і хотїла єго побити, однако полїция вирвала єго з єї рук. — Вчера рано о 8 годинї прибув цїсар Вільгельм до Берлина. На двірци дожидала єго цїсарева і ґр. Більов. Цїсар удав ся з двірця до замку, де приймив проф. Берґмана. В полуднє видано такий бюлетин о здоровлю цїсаря: Цїсар має на правій сторонї лиця рану довгу на 4 цм., котра доходить до кости. Уплив крови був значний. Цїсар провів нїч розмірно добре, має завязане лице, тепер вже не болить єго голова. Загальний стан вдоволяючий. Арештований виновник Вайлянд каже, що взагалї нїчого не знає о нїякім замаху, знає лиш тілько, що цїсар приїхав до Бреми. Все мав дуже часті епілептичні напади і що раз в такім нападї хотїв убити свого вітчима. — Після послїдних вістий цїсар буде потребувати кілька тижднів до вилїченя рани, а не як донесено одного тиждня.

Новинки.

Львів дня 8 го марта 1901.

— **Затверджені вибори.** Є. В. Цїсар затвердив вибір гр. Стан. Тарновского зі Спятинки на презеса і Леонарда Вишневского в Дрогобичи на заступника презеса ради повітової в Дрогобичи.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский повернув вчера до Львова.

— **В память 40-вих роковин смерти Т. Шевченка.** Молодїж рускої гімназиї у Львові устроює вечерницї з богатою програмою ві второк дня 12 с. м. в великій сали „Народного Дому". Початок вечерниць о 6 год. вечером. — В Перемишли гімназияльна молодїж устроює вечерницї в сали „Сокола" в суботу дня 9 с. м. Вступ за запрошенями. Початок о 6-ій годинї вечером. — В Дрогобичи відбуде ся вечерок в недїлю дня 17 с. м. в міскій сали. Початок вечерка о 7-ій год вечером.

— **З Самбора** пишуть: В суботу 9-го с. м. відбудуть ся в ґімнастичній ґімназияльній сали вечерницї устроєні молодежию ґімназияльною (комітет VIII. кляси) в 40-ві роковини смерти Тараса Шевченка. Початок о 7-ій годинї вечером. Цїни місць: крісло первоpядне 1 К. 50 с., дальше 80 с., партер 30 с. Чистий дохід призначений на бурсу „Шкільної помочи" в Самборі. Програма вечерниць: Гимн славяньскі, орхестра. 1) Вступне слово. 2) а) Я. Вінцковский: Рідна моя і б) К. Kreutzer: Modlitwa, з опери „Nocleg w Granadzie" хор мужеский. 3) Шевченко: Засців. декламация. 4) Meltzer: Phantasie, сольо фортепянове. 5) Лисенко; „На прю", хор мужеский. 6) A. Mickiewicz: Reduta Ordona. декламация 7) Gottermann: Andante з концерту C-dur сольо віольончельове. 8) Лисенко: Вязанка народних пісень, хор мужеский.

— **Рускі ілюстровані карти кореспонденцийні.** Ми з засади противні модному промислови, котрий ловить людий, звістно найбільше молодих і дуже молоденьких на образки та вибирає з них добровільний податок. Карти кореспонденцийні з образками уважаємо за таке саме лихо, як всїлякі льотериї та льоси, якими засипують наш бідний край. Але вольному воля... Коли хтось конче хоче робити з себе жертву моди, то нехай робить; нїхто не має права єму того збороняти. Ба, він роблячи жертву з себе, може навіть комусь помочи. Сю обставину використала зручно і щасливо друкарня п. Джулиньского в Перемишли і видала серию руских кореспонденток з ілюстрациями. Дуже добре! Коли вже конче мода, то нехай бодай зарабляє на нїй свій, а не чужі, та нехай бодай за свої грошї побачимо на картї щось свого. П. Джулиньский мав дуже добру гадку, коли за-

кривив пальцї, немов би держав шию скрипки. Єго рука легко дрожала: імовірно хотів тим дрожанєм виразити филюючий голос струн.

— Але бою ся, чи не надто тяжко буде вивчити ся — замітив з жалем в голосї. — Фортепян був би лекший, там всьо готове, клявіші і всьо инше.

— Так, скрипка трудна — потвердив Папкин єго сумнїви. — Але маєте слух?

— Менї здасть ся, що в послїднім часї розвинув ся — відповів Василь Єфимич поважно.

— Бо без слуху, друже, дуже тяжко! — сказав зі співчутєм Папкин, хоч в души сьміяв ся з товариша.

— Знаю, знаю — перебив Василь Єфимич. — Тому я перше цїлком о тім не думав, аби грати. Але я ходжу на оперу і концерти і коли тепер дома пробую свистати ріжні мельодиї, то менї здасть ся, що мій слух все таки розвинув ся. Очевидно співати не можу, бо не маю голосу. Але скрипка, скрипка! — скрикнув знов попадаючи в одушевленє. — Она підходить найбільше до людского голосу: співає і плаче, співає і плаче!

— Я не знав, що ви такі чутливі, Василю Єфимич! — глумив ся Папкин.

— Люблю сумні мельодиї — відповів Василь Єфимич коротко і поглянув задумчиво крізь вікно. Здавалось немов би єго душа відлетїла далеко, далеко з тої прозаїчної комнати.

Василь Єфимич всьо розважив, розвідав був вже й цїну скрипок. Він був скупий, знав сам о тім, що був скупий — але не так як инші. За добру скрипку не жалував би не знати кілько гроший. Не хотів купувати будь якої скрині. Лихий інструмент псує слух а він рішив ся учити ся на правду. А чи не було то і ощадно? Міг собі сам зробити приємність замість заєдно ходити на концерти або до опери.

Учити ся постановив з „самоука". Терпеливостию можна всьо осягнути. Перший музика не мав же також нїякого учителя.

Правда з початку не вадило би взяти на кілька годин учителя — але головна річ числити лише на власні сили і витревалість. Гроший на учителя не мав.

Скрипку постановив Василь Єфимич купити в склепі під услівєм, аби єму пізнїйше, колиб він мав більше гроший і вже умів грати, виміняли ту скрипку на иншу, лїпшу і дорожшу. Він вже звідував ся о те, і єму сказали, що так звичайно робить ся. Очевидно та заміна буде єго трохи більше коштувати. Але що мав дїяти?

II.

У Василя Єфимича горіли очи, коли він вкінци з грішми в кишени, призначеними на закупно скрипки війшов до склепу з інструментами. Боже, кілько було тут інструментів! Василь Єфимич рад би був на всїх них грати і як не всї то бодай половину з них закупити. Кілько фортепянів, піянін, гармоний, віольончель, гарф! Сьвітло ярко відбивало ся від дутих інструментів труб, корнетів, ріжних рур і пищалок, яснїло на срібних клявах флєтів, клярнетів, обой, а пестрі окладинки нот, що цїлими купами лежали на полицях і шафах аж за очи хапали.

Як дрожав Василь Єфимович вибираючи між скрипками, з якою заздростию дивив ся на пальцї купця, що скакали по струнах, аби єму дати почути їх голос. Василь Єфимич спробував сам взяти в руки одну із скрипок і потягнув по струнах смиком — але з під смика добув ся якийсь хрипливий, неприємний тон. Змішаний, положив Василь Єфимич чим скорше смик, оглянув з усїх сторін скрипку, дїткнув ще раз пальцями всїх струн і віддав єї назад купцеви. Пальцї купця почали знов бігати по струнах скрипки, мельодия хапала Василя Єфимича за серце і він трохи не розплакав ся. Але купець показав єму і співаючі тони скрипки при переходах у висші тони, ніжність фляжеолетів і глубокі, звучні тони баса. Василь Єфимич відчував при тім і вдоволенє і муку, безнастанний перехід від якоїсь безсильної зависти до ошоломляючої надїї.

Купив ту скрипку, купив і „самоука" а купець захвалив єму ще й дешевого учителя.

Минув тиждень і Василь Єфимич учив ся в поті чола. Без сурдута стояв кождого вечера по кілька годин перед розложеним на комодї „самоуком" і вигравав на скрипцї самі довгі тони на чверть такту, причім заєдно тупав ногою. Єго самого болїли від того уши, стара сусїдка воркотїла, і молодий студент, що мешкав в сусїдстві сварив, а пес господинї, як лише Василь Єфимич взяв за скрипку, починав так вити, що треба єго було виганяти на заднї сходи. Самаж господиня вже кілька разів просила Василя Єфимича тихійше грати і була лиха на него, бо бояла ся, що порозганяє її всїх чиншівників — але Василь Єфимич був непохитний. „Терпеливість і витревалість всьо поборює" — гадав собі і дальше грав.

— Ну, що чувати? Іде? — питали єго товариші в урядї.

— Не конче — відповідав Василь Єфимич з неохотою.

— Будете скоро давати концерти? — дратували єго.

— Ви на всякий спосіб не будете їх чути — відповідав він усьміхаючи ся, але з паміром відграти ся.

Папкин зайшов немов случайно до него і застав єго при скрипцї. Очевидно Василь Єфимич сейчас відложив єї і хоч як Папкин просив, аби єму показав, які поступи зробив Василь Єфимич не дав ся до того намовити.

— І чого вам захотїло ся; слухати як ришить скрипка під моєю рукою — відповів він. — То нецїкаве і неприємне — а сьміяти ся з того гріх.

Але вскорі почав Василь Єфимич сам нудити ся своєю скрипкою. Часом, коли переставав вправляти ся, клав скрипку на стіл і сїдав на канапу. На хвильку замикав очи і єму причували ся божескі мельодиї. Права рука підносила ся як би сама від себе, немов би держала уявлений смик і він переживав в тих хвилях то солодке одушевленє як тодї, коли ще лиш носив ся з гадкою учити ся грати.

Ах, як далеко ще було до здїйснення тих снів! Коли відтак обудивши ся з тих мрій,

думав видати на картах кореспонденцийних рускі пісні в образах. Ілюстрациї дійстно знаменито підобрані і характеризуючі пісню, а при тім гарно виконані. От н. пр. „Многая літа“: образок представляє типового дяка, котрий учить малі діти співати „Многая літа“, а басом коло дітий сьпіває старший господар. Або пісьнь: „І шумить і гудить“: Гарна молодичка танцює і ніби таки питає хто єї до домоньку поведе. Пісьнь: „Над Прутом у лузї“, характеризує гарний образок представляючий хату в лузї над рікою — і т. д. Ціла серия 10 штук тих красних карт, котрі безнеречно ліпше купити як які инші, чужі, коштує 1 К.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Ч. 127: Що значить: „ідеа“ і „ідеал“? — Слово „ідеа“ єсть грецке і значить нинї загально майже то само, що наше слово „гадка“; але у фільософічнім значіню означає „ідея“ первістну, чисту гадку, таку, котра з дійстностию не годить ся, гадку, котру можемо витворити лиш в нашім понятю, але анї висказати докладно словами анї перевести в дїло не можемо. Длятого кажемо нераз: „маю“, або „він має“ якусь їдею, значить ся, якусь первістну, чисту гадку, таку гадку, котра служить єму за основу до дальшого мисленя або до діланя. В сїм случаю та первістна гадка, ідеа, стає ся ніби предметом, котрий називаємо „ідеалом“, а котрий вже прибирає трохи яснїйший і виразнїйший вид. „Ідеал“ єсть то більше або менше совершенний образ того, що чоловік бажає, що єго радує і одушевляє і що він хотів би осягнути; то ніби первовзір людского стремленя і змаганя. Ідеал, то чиста гадка, яка зродить ся в понятю мислячого чоловіка, котрій він вже надасть такий вид, що ніби зловить єї в якусь форму, котру вже носить в своїй души, видить єї своїм духом, але котрої в дійстности нема і котру він не всилї уживотворити, значить ся, не може єї анї так виповісти, анї дїлом так показати, як то видить своїм духом, як відчуває своїм чувством. Длятого як з одної сторони не всї люди можуть і мусять мати однакові, особисті ідеали, так з другої сторони можуть бути ідеали спільні всім людем. Чим більше мислячий чоловік, тим чистїйша буде в нім родити ся ідея або гадка, або иншими словами, тим глубше буде він мислити і підносити ся понад то, що єго вяже з дійстностию. Скоро же такий чоловік возьме ще при тім до помочи й своє чувство, то з єго ідеї утворить ся ідеал — єго провідна гадка, котру він виплекав в собі, котра єго одушевляє, котра каже єму так а так поступати і робити, щоби звести в гармонійну згоду ту первістну чисту гадку, яку в собі виплекав, з дійстностию, з житєм, зі сьвітом поза собою. Як видимо, ідея родить ся з мисленя, а з ідеї при помочи чувства родить ся ідеал. Длятого у кого чувство слабо розвинене; той не буде скорий до твореня ідеалів і на відворот: у кого чувство сильно розвинене, але хто не годен рівночасно і глубоко мислити, той буде — ідеалїстом, чоловіком, що жиє більше гадками як дістностию, нездібним до практичного житя. З їдеалїстів при сприяючих обставинах можуть виробити ся знамениті артисти, малярі, поети і т. п. Практичне житє вимагає того, щоби для гармонії в нім виробляти собі і здібність мисленя і здібність до твореня ідеалів. Ідеали піддержують чоловіка, підносять єго в гору ніби дозваляють єму літати, мислене вяже єго з дійстним житєм. — Темат далеко ще не зовсім вичерпаний, але годї нам тут більше о тім говорити. — **О. Н. в Жук.:** Читанє предложень в соймі або в парляментї відбуває ся три рази. При першім читаню відбуває ся загальна дискусия, радять над предложенєм загально; в другім читаню радять подрібно над кождим параґрафом, над кождою точкою, ставлять поправки, доповняють, викидають і т. д.; третий раз читають вже готове, ціле предложенє так, як єго уложено в другім читаню і тогди вже ухвалюють. — **І. Груш. в М.:** 1) Коли лїкар сказав Вам, що маєте поліпа в горлї, то таки найлїпше було би, як би Ви приїхали до Львова на клїнїку; тут би Вам найборше дали раду. Хороба не єсть небезпечна, але може стати ся небезпечною. На клїнїці нїчо Вас не буде коштувати; заплатите лиш за подорож там і назад. — 2) То лиш така чутка, але в нїй нема правди. Можуть хиба лиш вимково поклинати скорше як звичайно. — **Т. Сим. в Н.:** Або гадаєте, що й християньскі склепи не беруть у жидів? Всїлякого рода паперці можете дістати в торговли Niemojowsk-ого, Львів, площа Марийска ч. 8. — **Нещасна:** 1) Гіпноза єсть то стан, подібний до того, як коли чоловік спить; лиш що сон приходить сам від себе, а стан гіпнотичний викликує ся штучно, звичайно легоньким потиранєм руками по голові того, котрого хоче ся загіпнотизувати. Але щоби когось загіпнотизувати, треба насамперед, щоби той хтось був того рода чоловіком, котрий би дав ся загіпнотизувати, а відтак, щоби гіпнотизер умів то зробити. Гіпнотизоване не єсть шкідливе, але в деяких случаях може статись шкідливим, а того, хто гіпнотизував, можна навіть і перед суд запізвати. — 2) На друге Ваше питанє, чи поправдї сказавши, на жалї, не маємо відповіди. А щож ми можемо порадити, коли хтось не хоче женити ся. Можемо хиба лиш то сказати, що 45 лїт не єсть ще перешкодою до женитьби, атже й старші ще женять ся. Оцїняти когось, а до того ще й публично, не маємо права, і то було би несовістно з нашої сторони. — **Захар П.:** Коли хтось належить ще до краєвої оборони (ляндвери), хоч би й часово увільнений від активної служби, не обовязаний платити такси войскової. Впрочім ми ще розвідаємо і дамо Вам на сїм місци знати, бо може то якийсь специяльний случай. — **Автоном:** Ви дуже велику і трудну поставили нам задачу, бо як би хотїли подати хоч трошки докладну історию львівских водопроводів, то мусїли би робити формальну студию і позбирати всї потрібні дати. О скілько знаємо, то головним жерелом води суть стави коло Волї Добростаньскої — сторона, котру Ви можете лїпше знати як ми, бо Вам туди значно близше. В ставах тих єсть жерельна вода, але она все-таки мусить переходити через фільтри. Може колись і напишемо щось на сей темат, але не зараз, бо як кажемо, треба би робити цїлу студию. — **Член музики в Теребовли:** Такий катехізм, котрий подає загально науку о музиці, звістний нам лиш в нїмецкім язиці: J. E. Lobe, Katechismus der Musik, 24 Auflage, Verlag v. Weber. Цїна 1 К. 80 с. — **Іван П. в Т.:** Відповідь дамо в найблизшій переписці, бо треба обширнїйше поговорити, а поки що лиш перед одним позволимо собі остеречи Вас: не пускайте ся з робітниками до Румунії. Чи хочете стати аґентом що розвозить невільників, чи самому пускати ся в неволю? Шкода би Вашої інтелїґенциї і молодої енерґії. — **І. М. в Гор.:** Не витягнені. — **А. К.:** Відповідь буде в слїдуючій переписці. — **Н. Р. в Заб.:** Не витягнений доси. Треба завсїгди подати який льос, а не коли тягненє. — **Ол. Біг. нач. гр.:** Не витягнений. — (Дальші відповіди пізнїйше).

вхопив знов за скрипку і добував з неї знов лиш ті прошибаючі звуки, попадав майже в розпуку. Ах як довго, довго будуть єго ще ті страшні звуки мучити, доки він не научить ся щось грати. Пробовав грати лекші уступи з „самоука“, але Боже, як то всьо звучало фальшиво, без думки, без зрозуміня!

Він удав ся вкінци до одного учителя, але й то не довело ні до чого. Той простак сказав єму цїлком просто, що він не має слуху, а без слуху не можна бути музикою.

Але Василь Єфимич тим не вдоволив ся. Що він не має слуху — то признавав сам, — що не буде нїколи уміти грати на скрипцї — то може бути, — але щоби він нїколи не мав научити ся на нїякім иншім інструментї грати — то вже неправда!

Скрипка Василеви Єфимичу тепер остогидла. Як він міг попасти на такий проклятий інструмент! На пальцях подіставав від струн міхурі, а в правім рамени від безнастанного махання рукою таки порядний ревматизм. Нї, нї, скрипка цїлком не для него.

III.

Ще тиждень і Василь Єфимич проміняв в тім самім складї інструментів свою скрипку за гармонію. До того мусїв ще щось доплатити.

Він вже научив ся був читати ноти і наука на гармонії ішла о много скорше як на скрипці. Василь Єфимич ликував. Тепер вже не потребував учити ся, як вести смиком, не потребував глядати, де класти пальцї на струнах, за одним разом міг грати романци і оперові ариї. Сусід і сусїдка перестали воркотїти, а господиня нераз навіть з вдоволенєм прислухувала ся, лише пес вив тепер ще завзятїйше як перше. Навіть Папкинови рішив ся Василь Єфимич показати свою штуку і тому запросив єго умисне до себе на чай, і Папкин похвалив єго. В урядї вже не сьміяли ся з Василя Єфимича а лиш деколи питали, які нові ариї він вивчить ся або наміряє учитись.

Але той приємний настрій не довго тревав. Гармонія по якімсь часї почала Василеви Єфимичеви кучити ся. Вічно той самий тон, ті тонкі, плаксиві мельодиї, неможливість виграти щось веселого, живого. Яку арию Василь Єфимич не розпочав, все вийшло на одно і то саме. То признав і Папкин, котрого Василь Єфимич запросив до себе другий раз на параду. Папкин любив росийскі пісні і Василь Єфимич грав єму „Вніз па Вол'є“, „Красний сарафан“ і „Салавєй“.

— Правда, все то саме? — питав Василь Єфимич, коли скінчив.

— Маю вам признати ся, що менї прийшло до голови, коли ви грали? — сказав Папкин усьміхаючись. — Не гнївайте ся, але то справдї так як їда в гостинници: біфштик і телятина і гуска і качка, всьо заносить одним сосом.

— Бачите, бачите, я то само кажу — підхопив живо Василь Єфимич. — Нї, до чорта з тою гармонїєю! Ви знаєте, що я люблю музику, правдиву музику, але то Бог знає що. Нема души в нїй, розумієте, нема души. Нїчо лиш мертві кляци.

Так проміняв Василь Єфимич і гармонію. Купець не конче був з того рад, але остаточно згодив ся взяти єї за порядним опустом і поручив Василеви Єфимичеви найчутливійший з усїх інструментів, ґітару; але що вибрана ґітара була значно дешевша, та давав ще Василеви Єфимичеви в додатку малий аристон.

— Нащо менї того? — гадав Василь Єфимич; але купець заграв єму кілька найновійший арий і Василеви Єфимичеви прийшла сьвітла гадка до голови. Він міг на ґітарі зі слуху вивчити ся всїх арий аристону, аристон послужить єму за контролю власного граня і часом забавити єго, коли ґітара навкучить ся, заступить єму відвідуванє концертів, словом аристон то ощадність.

(Конець буде.)

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 8 марта. Велике вражінє в парляментерних кругах викликала вість, що Цїсар вибирає ся в маю до Праги, аби лично відкрити новий міст на Велтаві. Уважають то за ознаку, що Чехи зближають ся до рішаючих кругів і що то може мати великі політичні наслїдки.

Софія 8 марта. Надзвичайну сесию собранія відкрито престольною бесїдою, в котрій кн. Фердинанд між иншими каже, що новий кабінет Каравелова буде старати ся привернути державі рівновагу і усунути фінансову крізу.

Берлин 8 марта. Nordd. Allg. Ztg. доносить, що Цїсар буде потребувати 14 днів на виліченє рани. Рана лежить близько ока.

Константинополь 8 марта. Арештовано тут адютанта султанового, майора Сейфуллю під закидом, що убив одного Альбанця.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).